

Tvende
Nye Viiser,
Den Forste:
Hvor udi sees
En Vandre-Regel
For et Gudfrygtig Menniske igien-
nem den bedragelige Verden.
Begynder saaledes:
O! Verden du vilt tit bedrage.
Siunges som:
Til dig O HErre! udaf det Høye, etc.
Den Anden:
I mens at mand lever, etc.
Siunges med sin egen Melodie.

Trundhiem, Trykt Aar 1740.

1.

O! Verden du vilt tit bedrage
Enhver, som gaar paa Fromheds Sti
Det mon saa mangen en beklage,
Hvo kand sig nu vel sige fri?
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

2.

Hun kommer som hun var min Frende,
Mig vilde være tro og huld,
Dog kand jeg det saa snarlig kiende
At hun af Falskheds Svig er fuld,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

3.

Om hun kand faae mig i sin Snare,
Da gjør hun nok sin Fliid derpaa,
Derfor maa jeg mig tage vare
At hun mig ey skal fængslet faae,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

4.

Først skienker hun de søde Taare,
Og det er hendes Lokke-Drik,
Dog vil hun siden Siælen saare,
Med sine falske Skud og Stik,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

5.

Hun er saa dyb i Syndsens Søle,
Sig velter altid om og om,
Hun er saa haard og kan ey føle
At GUD hand er saa mild og from,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

6.

Men ach min Siæl! lad dig ey daare,
Du veed at GUD hand vild dig vel.
Vend om til ham med Hiertens Taare
Og bliv ey Verdens fangne Træl,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

7.

Hvad skader det om du skal smage

Af Modgangs bitter Drikke-skaal,
Om du skal Byrden heftig drage,
Den beste Lindring er god Taal,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

8.

Du veed at GUD hand prøver Sine
Ved Kaars og Modgangs Skole-Gang,
Dog frelser dem fra ævig Pine
Skjønt Veyen heel er haard og trang,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

9.

Hvor mange Christne maa der bane
Sig Himmel-Vey med deres Blod,
Ja de maa pibe som en Thrane,
For Verden er dem saa imod,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

10.

Det er jo bedre her at liide,
End hisset udi Ævighed,
At have Nød og Jammers-Qviide,
Hvor ey er nogen Glæde-Stæd,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

11.

Derfor min Siæl vær ikke bange,
Hvad kand vel Verden skade dig,
Om du skal leve som en Fange,

Saa er du vis paa Himmerig
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

12.

O! Der faar du en ævig Glæde
Min Siæl, O! har du da ey nok,
Du ey har Aarsag der at græde,
Men nyde Fryd blant Engle-Folk,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

13.

Hielp mig min GUD at jeg kand vandre
Saaledes her i Verdens Boe,
At jeg kand faae blant mange andre,
I Himlens Sal en stedse Roe,
Min Siæl staa fast, lad Verden ey
Bortføre dig fra Himmel-Vey.

Den Anden.

1.

I Mens at mand lever i Verden
her, Da skal mand besinde og ag-
te fuld vel, At Døden vil os friste, Hans
Tilkommelse er os vis, Men Tiden og
Stunden er os u-vis, Hand vil os
visselig gieste, O JESU! O JESU!
Hielp os at tænke vort Beste.

2.

Naar som vi tænke der minst op-

paa Da kommer der en Giæst, som
kapper og slaar, Den vi pleyer Dø-
den at kalde, O Menniske du skal nu
følge med mig, Jeg vil ikke længer
fortøve med dig, Jeg fanger saa
Mennisken alle, O JEsu! O JEsu!
Vi trolig paa dig kalde.

3.

Den Stund vi lever og vi lider
vel, Da agter vi lidet vor fattige
Siæl, Som Synden skal dyre betale,
Vi rive og slide efter verdslig Ting,
Vor Hu den løber ald Verden omkring
Og monne saa Tiden forhale, O Men-
niske! O Menniske! Det skal din Siæl
betale.

4.

Legemet ligger i Jorden igjen, Det
røres ikke meere end som en Steen,
Forglemmer ald Verdens Ære, Ven-
ner og Frender tage Penge og Guld,
Legemet ligger i sorten Muld, Men
Godset vill de vente, O Menniske!
O Menniske! Du agter ey hvor
Siælen skal lente.

5.

Når Siælen hun kommer for
Dommen at staa, Hun frygter faare
hvor da vil gaa, Hun skielver og ry-
ster saa saare, Hun seer sine Giernin-
ger for sig staa, Og vilde da gierne

være langt der fra, Hun fælde saa
modige Taare, O Menniske! O Men-
niske! Hvad vil du din HERre GUD
svare.

6.

Du klæd den Nøgne og laan
Huss dertil, Og viis ham Veyen, som
Du seer fare vild, Og hielp den Døde
til Grave, Husvale den som bedrø-
vet er, Og agte den Syge, giv han-
nem got Skiæl, De Gierninger vil
GUD af dig have, O Menniske! O
Menniske! Gjør det i alle dine Dage.

7.

O regne dig ingen Fortieniste
dermed, GUD Faders Naade og
Aandelige Fred, Det skal du Sønnen
adnyde, Hand haver løst din Siæl i-
gien Med Pine og Død, Christus al-
lene, og friet dig fra Angist og Qvide,
O JESu! O JESu! Vi sta-
delig dig tilbede.

Amen.